

Chương 6

Jess kết thúc cuộc gọi và giơ tay lên vẫy, một chiếc xe taxi dừng ngay trước mặt. Cô vừa mở cánh cửa xe ra thì một bàn tay mạnh mẽ siết lấy cánh tay cô. Không hề suy nghĩ, cô gầm lên, “Tự đi đón xe khác đi, đồ ch...”

“Jessica Ann!”

Cô giật mình và nhìn lên khuôn mặt tươi cười của Smitty. Chúa ơi, con sói này không thể cho cô sống yên bình hay sao! “Gì nữa đây? Và buông tôi ra,” cô tức giận, cố giằng cánh tay mình ra khỏi anh.

“Vì cô không thể dùng bữa tối với tôi rồi, hay ta đi uống cà phê nhé?”

Và trước khi cô kịp từ chối, anh đã nắm lấy cổ áo len của cô và lôi cô đến quán Starbucks nằm ở góc đường.

Mặc dù cảm thấy rất thoải mái trong bầu không khí ấm áp của quán dù chiếc áo khoác dầu yêu đã bị ném lại văn phòng, cô vẫn không thể tin được Bobby Ray Smith lại to gan như vậy.

“Hai cà phê thường,” anh nói với cô gái đang đứng sau quầy.

“Không.” Dù sao cũng đã lỡ bị áp tải vào đây rồi, đại gì lại không sống đúng với sở thích của mình chứ. “Một ly latte lớn, loại siêu nóng với sữa không béo.”

“Latte? Loại thức uống kì quái gì thế?”

“Ngoại trừ chọc tức tôi ra, anh còn có ước muốn gì đặc biệt hơn không?”

“Có.”

Cô chờ đợi anh ta nhả ra câu trả lời, nhưng, vẫn như mọi khi, sau từ “có” là một hồi lơ lửng không có... điểm kết. Đúng là tức chết cô rồi mà.

“Sao hả, Smitty? Anh muốn làm gì?”

“Lúc nào cô cũng như kiến bò trên chảo nóng thế này sao?”

“Phải, tôi có chuyện cần giải quyết.”

“Cả Chúa cũng phải nghỉ xả hơi đấy.”

“Ồ, đúng, nhưng Chúa không cần trả tiền ăn, ở, ngủ, nghỉ nhỉ?”

Smitty nhận lấy hai cốc nước, và khi anh kéo cô xuống cái bàn ở phía sau quán, Jess mới nhận ra anh ta vẫn còn đang nắm chặt chiếc áo len của cô.

“Anh biết đấy, tôi có thể tự đi mà không cần sự hỗ trợ của anh đâu.”

“Cô đừng hòng bỏ trốn thêm lần nào nữa. Tôi biết cô di chuyển nhanh đến cỡ nào.”

Anh đẩy cô vào một chiếc ghế và ngồi xuống vị trí đối diện.

“Cốc thức uống hoa hòe của cô đây.” Anh đặt ly nước trước mặt cô. “Và tách cà phê cực kì đàn ông của tôi đây.” Anh uống một ngụm và cho ra một tràng “ààà” đầy thoải mái, khiến cho Jess chỉ muốn véo dứt mũi anh ta xuống.

“Anh muốn cái gì?” cô hỏi lại lần nữa.

“Bắt đầu nhẹ nhàng thôi nào. Cô đang làm gì?”

“Tôi đang làm gì là sao?”

“Vậy là cô không hiểu từ ‘nhẹ nhàng’ rồi. Ý tôi là, cô đang làm nghề gì, Jessie Ann? Cô kiếm tiền ăn, ở, ngủ, nghỉ từ đâu ra?”

“Hệ thống an ninh.”

“Có nghĩa là?”

Cô đứng lên và nhìn thấy cả người anh căng cứng lại. Anh ta có đuổi theo cô không? Cô có thấy ngại không?

“Ồ yên tại đây,” cô ra lệnh trước khi bước đến cái quầy đặt những gia vị cần thiết cho đồ uống của họ. Jess vớ lấy mấy bao đường nâu và đường tinh, thìa khuấy bằng gỗ, can thiếc chứa kem và khăn ăn, nhưng khăn ăn là dành riêng cho cô vì lượng đồ uống cô đánh đổ ra người lúc nào cũng xấp xỉ với lượng cô uống vào.

Jess ngồi xuống, cô đặt can thiếc chứa kem lên bàn. “Đây là công ty của anh. Thấy nó trợ trợ thế nào chưa? Một thân một mình đơn độc trong thế giới xấu xa này. Và nhìn xem, những gã đường tinh luyện xấu xa đang đến tấn công nó này.” Cô đặt một số gói đường màu xanh xuống, tất cả đều hướng về can kem. Rồi cô bẻ thìa khuấy ra làm đôi và xem chúng như những thanh gươm. “Thấy chưa? Chúng đều có vũ khí và rất nguy hiểm.” Cô đặt gói đường nâu xuống giữa can kem và đường tinh luyện. “Nhưng xem này! Các bạn đường nâu đang đến bảo vệ chúng ta đây!” Giờ, cô thích thú đặt những thanh gươm xuống bên cạnh những bao đường nâu. “Đường tinh luyện tấn công” - cô di chuyển chúng lên phía trước - “nhưng các bạn đường nâu đã đẩy lùi chúng bằng kỹ năng siêu

hạng và sự tằm tối ẩn sâu bên trong. Các bạn không sợ bị vấy máu và sẵn sàng tiêu diệt kẻ thù nhân danh công lý - và những xấp tiền tuy lạnh lẽo nhưng dày cộm.”

Jess cười nhăn răng, cảm thấy cực kì hài lòng với phần trình bày của mình. Nhưng khi cô ngược lên nhìn Smitty, anh vẫn ngồi khoanh tay trên bàn, cảm được nâng bởi lòng bàn tay và ánh mắt khóa chặt lấy cô.

“Sao nào?” cô hỏi. “Vẫn chưa hiểu à?”

Đúng là chết tiệt, nhưng cô ấy dễ thương quá. Dễ thương đến chết người. Kể cả khi cô dùng mấy gói đường và thìa khuấy để làm nhảm một đồng thứ vô nghĩa. “Không, tôi không hiểu.”

Cô đảo tròn mắt và ngồi trở lại ghé hết như một đứa trẻ cáu kỉnh. “Chúng tôi thiết lập hệ thống an ninh cho công ty để bảo vệ họ khỏi những tên hacker vặt vãnh và cả những gã trộm chuyên nghiệp,” cô nhanh chóng phun ra một tràng. “Chúng tôi lập trình phần cứng, thiết kế phần mềm và còn có thể huấn luyện cho các nhân viên công nghệ cách bảo vệ tốt tường lửa của công ty họ. Chúng tôi có rất nhiều khách ngoại quốc và thỉnh thoảng, Chính phủ cũng mời chúng tôi đến huấn luyện cho nhân viên của họ hoặc xin góp ý từ chúng tôi. Nhưng bọn tôi làm họ lo sợ, vì thế nên họ sẽ không cấp giấy phép cho bọn tôi. Tất cả đều tại Danny. Nhưng đây lại là một câu chuyện khác rồi. Hiểu không? Vui rồi chứ?”

“Sao cô không nói thế ngay từ đầu?”

“Tôi đã mang cả grom và chiến tranh vào rồi còn gì. Một người anh hùng và một kẻ thù. Một nàng công chúa yếu ớt gặp nguy hại. Tôi đã cho anh tất cả những nguyên vật liệu để cấu thành một câu chuyện gói đầu tuyệt vời cho con anh rồi đấy thôi.”

“Vậy thì được rồi.”

“Thôi quên đi.” Cô liếc nhìn đồng hồ đeo tay của mình.

“Nhìn này, tôi cần phải đi...”

“Chúa ạ, Jessie.” Anh với tay qua và nắm lấy tay cô, kéo ra cho đến khi anh nhìn thấy được cái đồng hồ đeo tay. “Quả là một cái đồng hồ quá khổ dành cho một cô gái nhỏ nhắn. Cô cần dùng đồng hồ dạng này để làm gì?”

“Để xem giờ.”

“Tôi đã từng thấy vài vị đô đốc với chiếc đồng hồ này. Cô đang lên kế hoạch tấn công quân đội đường tinh chết chóc bằng đường biển hay sao?”

Cô híp mắt thành một đường chỉ ti hí và Smitty đang bắn khoăn không biết khi nào thì mình sẽ bị cô gái này đâm vỡ mặt.

“Anh còn cần thứ gì khác không?” Quả là một câu hỏi lịch sự. “Giờ tôi có thể đi được chưa?”

“Được, cô có thể đi.”

“Cảm ơn,” cô thở dài đầy cáu tiết. Rồi cô đẩy cái ghế ra sau và đứng lên.

Khi Jessie bước ngang qua anh, anh bồi vào, “Tôi biết là cô đang sợ hãi.”

Như anh dự liệu, cô cứng đờ người ngay tại chỗ. Ngay cả khi anh là người phải đỡ dành cô ra khỏi ngọn cây thì Jessie vẫn sẽ xù lông lên nếu như anh nói đến từ sợ hãi. Với cô mà nói, trốn trên cây và dưới băng ghế chỉ là những biện pháp phòng vệ mà bất cứ kẻ khôn ngoan nào cũng đều làm ra. “Xin lỗi?”

“Cô đang sợ hãi, tôi hoàn toàn hiểu.” Anh vỗ vỗ tay cô giống như đang vỗ về bà ngoại mình vậy. “Không sao đâu. Cô cứ việc đi trước.”

Cô lùi lại hai bước cho đến khi cô đứng cạnh anh. “Sợ hãi thứ gì cơ?”

Cảm giác cô dành cho tôi. Đó cũng là lí do cô chống cự tôi mãnh liệt đến vậy.”

“Tôi không có cảm giác gì dành cho anh cả - ngoại trừ căm ghét.”

“Thôi nào, Jessie Ann, chúng ta luôn thành thật với đối phương kia mà. Cứ thẳng thắn nhận cô vẫn còn thích tôi đi - dù đã bấy nhiêu năm thôi qua rồi.”

Cô gơ tay đầy chán chường. “Tôi sẽ kết thúc cuộc đối thoại này ngay tại đây.”

Anh cũng đã dự liệu trước rồi. Nhưng anh lại không nhịn được. Cảm giác hành hạ cô nàng này đúng là vui hết biết.

Smitty nhảy dựng lên và chạy theo cô. Khi anh đến cửa, cô đã bước chân ra ngoài, nhưng đột ngột quay lại vào trong, cơ thể nhỏ nhắn ấy đâm sầm vào anh.

“Chuyện gì vậy?”

“À...” Cô xoay đầu lại và đẩy anh ngồi vào một bộ sô-pha nhỏ. Cô ngồi xuống bên cạnh, nắm tay anh và kéo vòng qua vai mình. “Giờ anh chỉ việc ngồi yên và tỏ ra đẹp trai là được.”

Một vài phút sau, ba người đàn ông bước vào. Hai trong số họ là người thường, nhưng cái gã đang nhìn chăm chăm vào Jessie kia thì...

Đột nhiên, Smitty nhận ra gã Chó hoang vào thứ Bảy tuần trước.

“Jessica! Xin chào!”

Jessie mỉm cười và đó phải là nụ cười giả tạo nhất Smitty từng thấy kể từ khi anh đến Los Angeles làm ăn. “Sherman. Chào anh!”

Sự vui tươi đầy gương ép này khiến hàm răng Smitty ê ẩm, nhưng gã kia lại tin sái cổ.

“Cô đang làm gì ở đây vậy? Không phải bình thường vào giờ này, cô đều đang làm việc chăm chỉ hay sao?”

“Ồ, đúng ra là thế đấy.” Jessie thờ ơ vẫy vẫy tay. “Nhưng tôi vừa mới nghỉ giao lao cùng với... ừm... anh bạn này đây.”

“Thôi nào, Jessie Ann, em không cần phải bẽn lẽn thế đâu.” Smitty rúc vào cổ cô. “Anh đã là bạn trai của em rồi mà.”

Trong khi Jessie còn đang cứng đờ cả người, gã Chó hoang to xác kia đã chuyển từ trạng thái ngơ ngời sang phần uất chỉ trong một nốt nhạc - cứ như thể Smitty đã lên vào sau vườn và đào trộm khúc xương yêu thích của gã vậy. Gã vẫn chưa hiểu rằng Jessie không hề có hứng thú gì với gã sao? Cô mà lại đem lòng thích gã? Một gã Chó hoang khảng khiu mà cũng hòng đoạt được trái tim của người đẹp này à? Xui xẻo thay cho gã, đến giờ vẫn còn “chưa hiểu mọi chuyện”, buộc Smitty phải thực hiện những hành động quả quyết hơn. Vì thế, khi gã cắn phần lia ánh mắt từ phần cổ đang bị Smitty đùa giỡn của Jessie sang bàn tay anh thì, Smitty thả ngay tay xuống - chạm ngay vào ngực Jessie.

Jessie đột ngột thở mạnh ra và gã Chó hoang hỏi, “Nào, Jessica. Sao cô không giới thiệu anh bạn trai này cho tôi quen biết nhỉ?”

“Tất nhiên rồi.” Jessie tự nhiên đẩy bàn tay phạm tội trên ngực mình ra và khi ngón tay cô nằm gọn trong lòng bàn tay anh, cô thành linh bung vuốt.

Smitty càu nhàu, nhưng cũng chỉ thế thôi. Anh cũng đã đoán được kết cục của bản thân rồi. Nhưng, đúng là chết tiệt, anh làm thế cũng vì cô thôi. Và dù có chết anh cũng sẽ nói như vậy.

“Sherman Landry, đây là Bobby Ray Smith. Bobby Ray, đây là Sherman Landry.”

Bàn tay đã vươn sẵn ra chuẩn bị bắt với Smitty đột ngột rút lui trở lại bên hông chủ nhân nó. Smitty đã gặp trường hợp này rồi. Ánh nhìn đó bao hàm cả sự hoảng loạn và sợ hãi. Và anh còn đoán trước được gã Chó hoang này sắp phun ra những câu những lời nào nữa kia.

“Anh họ Smith?”

“Đúng vậy, thưa ngài.”

“Smith của Bầy... Smith?”

Cái gì phải đến cuối cùng cũng sẽ đến. Vốn họ Smith cũng chẳng phải chuyện gì lớn lao. Nhưng một thành viên của Bầy Smith, một trong những Bầy mang huyết thống thuần chủng, thì lại có thể nhận được đủ mọi loại phản ứng từ những kẻ biến hình khác. Một số kẻ thì tỏ vẻ khinh thường, còn một số khác lại tỏ ra kinh hoàng. Cụm từ ngắn ngủi, “Smith của Bầy Smith?” cứ theo chân Smitty suốt, hết như mùi xú uế bám tên một con lợn vậy.

“Vâng, thưa ngài, tôi là một thành viên của Bầy Smith. Smith ở Tennessee ấy.”

“Tôi hiểu rồi. À, rất hân hạnh được gặp anh. Jessica, tôi có thể nói chuyện riêng với cô được không?”

“Anh cũng thấy rồi đ...”

“Ngay bây giờ.”

Cô đã cố gắng lẩn tránh chuyện này từ nãy đến giờ - phải một mình ở cùng Sherman Landry. Hết như những con chó bị ám ảnh vậy, ngày nào cũng đuổi theo cùng một chiếc ô tô, vờn cùng một con mèo, đâm đầu vào cùng một tấm gương vì chúng không thể hiểu được chúng là con vật duy nhất đang ở trong phòng, Sherman cũng không biết cách buông tha cho cô. Cô ước gì gã ta sớm sáng tỏ mọi chuyện một chút. Gã ta đã gửi hoa đến văn phòng cô vào buổi sáng, mặc dù trước đó cô có nói qua về chứng dị ứng hoa của mình cho gã nghe. Vì sao Smitty có thể nhớ được điều này đến tận mười sáu năm, còn cái tên nào phẳng Sherman lại có thể quên bém chỉ sau hai ngày ngắn ngủi?

Gã nắm lấy tay cô và lôi cô ra khỏi quán Starbucks, trở về với mẹ thiên nhiên giá lạnh và hoàn toàn không để ý rằng cô chẳng có lấy một chiếc áo khoác trong thời tiết chỉ có mười độ này. Rồi anh ta bắt đầu huyền thuyên dông dài và cô không thể tập trung được. Không hẳn chỉ vì cơn lạnh giá buốt này, mà còn vì cú sờ soạng ban nãy của Smitty, ôi cái cảm giác tuyệt vời ấy, anh ta chỉ mới đặt tay lên thôi thế mà đã như vậy.

“Tôi không rõ vấn đề ở đây là gì, Sherman?” cô cắt ngang, không còn đủ kiên nhẫn để tỏ ra lịch sự nữa.

“Jessica, cô có biết mình đang ngồi cạnh ai không?”

“À,” vì tôi vừa mới giới thiệu anh ấy cho anh nên tôi cũng biết chút ít.

“Tôi không phải muốn nói đến anh là ai. Ý tôi là anh chính là kẻ nào kia.” Với một nhà vật lý học đang nắm trong tay vài hợp đồng với Chính phủ và vị trí vĩnh viễn tại phòng thí nghiệm của riêng gã trong một trường đại học nhỏ nhưng cực kì đắt tiền ở địa phương thì Sherman vẫn có khả năng hành xử hết như một thằng ngốc không có não vậy, đúng là trời phú.

“Và anh ấy là ai?”

“Gã ta là Smith đấy. Tôi nghĩ rằng gã ta chỉ là một con sói, nhưng thì ra gã lại thuộc Bầy Smith. Cô đang nghĩ gì vậy?”

Tôi đang nghĩ rằng người đàn ông ấy có thể sờ ngực tôi bất cứ lúc nào. “Tôi không chắc anh đang nói cái gì nữa. Tôi đang nghĩ về cái gì cơ?”

“Jessica” - gã ta túm lấy tay cô và kéo cô ra xa quán cà phê hơn nữa, cô sắp tức đến điên người rồi - “Smith, ừm, điểm tẻ nhất của chúng chính là, chúng không tốt cho danh tiếng của một người phụ nữ.”

“Danh tiếng của tôi?” Cô đã bị lạc đến thời gian và không gian nào khác rồi sao? Phụ nữ nơi này cần phải quan tâm đến danh tiếng à?

“Tôi biết. Tôi biết. Cô không nghĩ đến những chuyện này, nhưng cô cần phải biết. Smith là những tên sở khanh nổi danh đấy.”

Cô sẽ không bao giờ gọi một gã đàn ông nhà Smith là “sở khanh.” Cùng lắm chỉ là trai bao thôi.

“Tôi hiểu rồi.”

“Và,” Sherman nói bằng một giọng điệu nghiêm túc của loài chó, “bọn chúng rất nguy hiểm, Jessica. Không ổn định. Cả những gã sói khác còn phải tránh xa bọn chúng.”

“Tôi không hề biết đấy.” Đúng là cô có thể kể cho Sherman nghe cô đã trưởng thành với Bầy Smith như thế nào và việc cô hiểu bọn chúng rõ ra sao. Cô cũng có thể giải thích về tình bạn giữa cô và Smitty nữa. Nhưng những chuyện ấy đều sẽ khiến cô phải ở cạnh gã đàn ông này ít nhất mười phút nữa, và đó là những giây phút quý giá của cuộc đời mà cô sẽ vĩnh viễn không thể lấy lại.

Jess cố gắng ngừng hành động sốt ruột nhìn đồng hồ của mình và nói, “Tôi sẽ kể cho Bầy của tôi nghe về chuyện này.”

“Dĩ nhiên rồi. Vì Chúa không cho phép cô làm bất cứ việc gì mà chưa có sự đồng ý của họ cơ mà.”

Giọng điệu cay độc toát ra từ lời nói của gã đàn ông khiến Jess nheo mắt lại. Bày của cô chỉ muốn cô được hạnh phúc. Diễn hình là, chắc chắn họ sẽ không bao giờ để cô đứng đây và lên giọng thuyết giáo trong cái thời tiết rét công này.

Cánh cửa quán cà phê bật mở và Smitty bước ra, tiến về phía họ. Cô chưa bao giờ cảm kích khi thấy người đàn ông này như vậy kể từ cái ngày anh kéo mù Bertha đang đâm thùm thụp vào mặt Jess ra khỏi người cô.

Smitty liếc nhìn cô, anh ngay lập tức cảm nhận được ngọn lửa giận đang bùng cháy ngùn ngụt trong Jess. Anh nắm lấy tay cô và vòng quanh eo mình, sau đó kéo cô sát vào người. Chiếc áo khoác và thân nhiệt của Smitty sưởi ấm cho cô trong khi vòng tay anh ngăn cô không xé toạc cổ họng gã Sherman Landry này.

“Mọi chuyện vẫn ổn chứ?” Smitty hỏi.

“Vâng,” cô nói to. Sau đấy, cô thì thào bổ sung, “Đuổi gã ta đi đi.”

“Cứ để đó cho tôi,” anh thì thầm đáp trả. “Giờ thì,” anh nói vô cùng rõ ràng, đến nỗi cả con phố đều nghe được, “chúng ta sẽ về nhà và tận hưởng một đêm thật nóng bỏng và hoang dại nhé.”

Jess thở rít lên và muốn giãy ra khỏi người anh, nhưng Smitty vẫn ôm chặt cô trong lòng.

“Đúng vậy,” anh tiếp tục, “chúng ta sẽ có một buổi bên nhau thật nồng nhiệt, điên cuồng, cháy bỏng.”

Mặc dù mặt của cô đang chôn trong ngực của Smitty - mùi hương rất dễ chịu, Jess vẫn cảm giác được tầm mắt của anh ta đang khóa chặt vào Sherman.

“Và bọn tôi không hoan nghênh sự có mặt của anh.”

“Jessica,” Sherman cố gắng lần nữa, “có lẽ chúng ta nên...”

“Chàng trai à,” Smitty kéo dài giọng, “đừng buộc tôi phải dạy cho anh hiểu nhà Smith là những con người như thế nào.”

Sherman hắng giọng. “Tôi sẽ nói chuyện với cô vào lúc khác vậy, Jessica.” Cô nghe thấy tiếng bước chân của gã ta hướng vào trong cửa hàng.

Khi Sherman mở cửa, Smitty tung một đòn cuối cùng, “Nhớ đừng gọi điện cho cô ấy khi bọn tôi đang âu yếm nhé - chuyện này sẽ xảy ra rất thường xuyên ấy!”

Jess chờ cho đến khi Sherman vào hẳn bên trong quán, sau đó giãy ra khỏi người Smitty và tung thẳng một cú đấm thép vào ngực anh. Con đầu đội thẳng lên tay cô sau cú đánh, nhưng cô vẫn mặc kệ.

“Anh bị điên à?”

“Không có,” anh trả lời, mặt hiện đầy vẻ bối rối. “Vì sao vậy?”

Smitty cũng không rõ anh đang thích thú chuyện gì hơn đây. Tra tấn tên Chó hoang gầy còm đó - và anh đã làm như vậy. Gã đàn ông tội nghiệp còn không biết nên cảm thấy kinh hãi hay ghen tị với Smitty và Jessie nữa. Hay sự vui sướng này đến từ việc hành hạ Jessie Ann? Trò đùa khốc liệt ban nãy đúng là vui thật, nhưng làm anh hài lòng nhất chính là được ôm Jessie Ann vào lòng. Dù anh biết là cô không cố ý nhưng cô ghi lấy anh cũng chặt thật đấy.

Tuy nhiên, vào lúc này, trông cô cáu kỉnh hết biết.

“Tôi chỉ giúp đỡ theo như lời cô yêu cầu thôi.”

“Anh là đồ lưu manh khốn kiếp,” cô vừa nói vừa đưa mắt nhìn xuống chiếc đồng hồ quá khổ trên cổ tay. “Và đồ chết tiệt nhà anh còn tận hưởng mỗi một giây được làm - Ôi, Chúa ơi! Tôi phải đi ngay.”

Cô chạy đến góc đường và vẫy một chiếc taxi, nhưng trước khi ngồi vào bên trong, cô chạy trở lại chỗ anh.

“Còn một chuyện nữa.”

“Hả?”

Cô luồn tay vào trong áo khoác của anh và véo lấy phần thịt ở ngực anh cho đến khi gã đàn ông phải chảy nước mắt.

“Chưa được tôi cho phép mà dám chạm vào ngực tôi một lần nữa xem, tôi thề sẽ vặn đứt cái của nợ này của anh.” Cô lại liếc nhìn đồng hồ một lần nữa. “Ồi! Giờ thì tôi phải đi thật rồi.”

Jessie quay người và chạy nhanh về phía chiếc taxi đang đợi ở góc đường. Tất nhiên, Smitty có thể thả cô đi, nhưng nói thật thì, anh chưa bao giờ cảm thấy người phụ nữ này lại thú vị như vậy. “Vậy làm sao mới được cấp phép đây?”

Cô xoay đầu, nhảy lùi lại khi nhận ra anh đang đứng ngay sau lưng cô. “Anh thôi cái trò thập thò sau lưng tôi đi! Và anh sẽ không bao giờ được cấp phép đâu.”

“Sao lại không chứ? Cô bảo tôi đẹp trai mà.”

“Nghe này, Smitty, tôi đánh giá cao sự bền bỉ hết như loài chó của anh, nhưng anh cần phải biết rằng dù anh có nói hay làm gì thì chúng đều không thể thay đổi quyết định của tôi về chuyện này. Anh là quá khứ của tôi, và giờ thì tôi chỉ chấp nhận tương lai thôi. Tôi không có thời gian hay hứng thú dành cho anh và những trò đùa của anh. Hiểu chứ?”

“Dĩ nhiên rồi.”

“Tốt.”

“Vì tôi luôn thích những thách thức mà.”

Câu nói này đã làm Jess đứng sững lại. Một chân cô đã bước vào xe, chân còn lại vẫn còn chổng trên mặt đường, cô nhìn đăm đăm vào anh. “Thách thức gì cơ?”

“Cô thách tôi đưa cô trở lại cuộc sống của tôi chứ còn gì nữa.”

“Không, tôi không có.”

“Chính xác thì cô nói là ‘Tôi thách anh, Bobby Ray Smith, hãy đem tôi trở lại cuộc sống của anh.’”

“Tôi chưa bao giờ nói thế.”

“Nhưng tôi lại nghe thế đấy.” Nét đẹp trong văn hóa nghe nhận của loài Sói. Bạn chỉ nghe được những gì bạn muốn, tự dựng nên những câu từ đáng lẽ nên được nói ra nhưng lại bị chôn giấu trong lòng, và những thứ còn lại có nghĩa lí gì.

“Anh có bị gì không đấy? Nhất là vấn đề thần kinh?”

“Cung à, em đã gặp gia đình tôi rồi mà. Em cần phải nói rõ ràng hơn chứ.”

“Thôi đủ rồi. Tôi đi đây. Tôi không thể tiếp tục cuộc đối thoại này với anh nữa. Tôi không thể...”

Anh phát hiện ngay lập tức. Cả người cô cứng đờ lại, đôi mắt nhìn chăm chăm về con phố đông đúc, khóa chặt vào một mục tiêu nào đó từ xa. Cô chuyển hẳn từ trạng thái hần học sang tập trung trong vòng chưa đầy năm giây.

“Sao thế, Jessie?” Anh nhìn theo tầm mắt của cô nhưng không nhìn thấy thứ gì nổi bật.

“Không gì cả,” cô nói, đôi mắt vẫn nhìn đăm đăm về phía bên kia con đường. “Tôi phải đi rồi.” Cô nhón chân và hôn gió lên má anh. Smitty dám cá rằng cô còn chẳng nhớ nổi hành động vô thức vừa rồi nữa.

Jessie bước vào trong xe và đóng cửa lại. Cô không hề quay lại nhìn anh, cũng không hề buông lời châm chọc. Không giống cô chút nào. Cô chắc chắn sẽ làm hoặc nói điều gì đó trước khi đi, chí ít cũng phải giơ ngón giữa lên trước mặt anh chứ.

Smitty xoay người và quan sát vị trí Jessie đã nhìn chăm chăm ban nãy. Nhưng anh vẫn không phát hiện ra bất cứ thứ gì có khả năng uy hiếp mình.

Vậy thứ quái gì đã khiến cho Jessie Ann nhỏ bé của anh lo lắng nhỉ?

Ngay khi vừa thấy bóng dáng Jess bước ra khỏi thang máy, Bầy của cô bắt đầu bỏ chạy tán loạn. Tất cả mọi người đều trốn thoát trừ một đối tượng duy nhất cô đang nhắm đến.

“Jess! Nói lí lẽ chút đi!” Cô nắm lấy cổ áo Phil và lôi anh ta vào phòng, sau đó đóng sầm cửa lại. Cô có khoảng mười phút trước khi những người khác lên vào. Cô phải tóm tắt mọi chuyện thật nhanh gọn.

Tuy nhiên, Phil, lại đang bận rộn bào chữa cho hành động bất nghĩa của mình khi anh bỏ mặc cô với con sói điên khùng nhà quê đó. “Bọn tớ đều nhất trí cho rằng bọn tớ không cần đến bệnh viện với cậu.”

“Quên chuyện đó đi. Tớ có chuyện cần hỏi cậu đây.”

“Chuyện gì cơ?”

“Cậu có còn nhớ Walt Wilson không?”

Phil suy nghĩ trong chốc lát. “Cái tên này nghe quen quá...”

“Gã là cha ruột của Kristan.” Và cũng người đàn ông đã tàn nhẫn bỏ rơi cô thiếu nữ mười tám tuổi Maylin chỉ bởi vì “Cái thứ trong bụng cô không phải là của tôi.”

“Ồ. Là gã à,” Phil nhếch mép khinh bỉ. “Gã thì sao?”

“Tớ nghĩ tớ vừa gặp anh đấy.”

“Ở New York?”

“Không, ngoài vũ trụ ấy.”

“Được rồi. Không cần phải chà đạp tớ thế đâu.”

Jess trông ra khung cửa sổ lớn sau bàn làm việc. Cô rất ít khi nhìn ra đó. Cô hầu như chẳng bao giờ rảnh rỗi để làm việc này.

“Cậu chắc đó là anh không?”

“Không, nhưng tớ tin tớ không nhầm đâu. Tớ đã nhìn thấy anh một lần, một tấm hình từ quyển album của May. Cậu ấy chỉ giữ mỗi tấm hình đó để Kristan có thể biết bố ruột mình trông thế nào.” Cô cau mày. “Sói gì đâu mà chẳng có bao nhiêu tóc. Cái trán của gã ta càng ngày càng trọc.”

“Tớ không nghĩ trán có thể trọc đâu.”

“Cậu muốn tranh luận vấn đề này với tớ à?”

“Ồ. Vậy căng thẳng thế này đều là vì Walt Wilson sao?” Phil cười nhăn răng. “Hay là về con sói nhà quê to xác nhỉ?”

Khi Jess giả vờ lao ra khỏi bàn và tấn công anh ta, Phil lấy tay che ngực nhanh như chớp. “Đừng véo ngực tớ!”

“Lùng ra gã Wilson cho tớ,” Jess nói như ra lệnh. “Nếu gã đã đến New York, tớ muốn biết thông tin của gã.”

“Được.”

“Tớ có cảm giác sự xuất hiện của gã vào lúc này có chút khả nghi đấy, Phil.”

“Tớ cũng nghĩ vậy.”

“Và tớ sẽ không cho phép ai làm tổn thương Kristan. Nhất là gã khôn này. Nhưng cậu cứ giữ kín mọi chuyện cho đến khi ta có thông tin chính xác nhé.”

Phil đi vòng qua bàn và đứng sau lưng cô, nhại lại dáng đứng của Jess. “Còn chuyện gì nữa sao?”

“Wilson phiền phức hơn những gì các cậu tưởng đấy.” Cô thở dài một hơi. “Gã ta là một người nhà Smith. Họ hàng xa hay gì gì đó. Tớ không rõ huyết thống của nhà ấy lắm, nhưng chắc chắn họ có liên quan với nhau.”

“Tuyệt. Đúng là tuyệt thật.”

“Ừ, cậu cũng biết lũ Smith này chú trọng gia đình như thế nào rồi đấy. Và nếu chúng nghĩ bọn ta đang chơi xỏ gã thì...”

“Hãy khoan đến đó đã. Tớ sẽ cố gắng tìm hiểu và hành động thật cẩn thận.”

“Tốt lắm.”

“Hơn nữa, tớ cũng không lo lắng đâu.” Phil cười nham nhở. “Giờ Smitty đã đứng về phe ta rồi mà.”

“Tớ sẽ không yêu cầu anh đối đầu với gia đình của mình đâu, đồ đầu đất.”

“Chao ôi. Cậu đang bảo vệ anh đây à? Tình yêu thật vĩ đại biết bao. Tớ cá cậu chỉ cần chút trợ giúp từ tớ để mọi chuyện suôn sẻ hơn thôi chứ gì. Cứ tin vào vị bác sĩ tình yêu này - và cậu thôi ném đồ vào đầu tớ đi!”

Jess đặt bức tượng rỗng bằng thiếc cao cỡ một gang tay trở lại bàn. “Đừng chọc tớ điên tiết nữa, Phil.”

“Vâng, thưa quý bà. Nhưng có lẽ Wilson chỉ đến đây để gặp con gái thì sao?” Phil nhún vai. “Có lẽ gã đã gặp rồi ấy chứ.”

“Tớ cũng đã nghĩ đến chuyện đó rồi.” Jess ngồi trở lại bàn. “Nhưng con bé luôn ở với Keith” - đưa con tia lớn nhất của Sabina và Phil - “hoặc với chị em gái của nó.”

“Cậu không nghĩ bọn chúng bao che cho con bé sao?”

“Không đâu. Cậu nghĩ đứa nào trong số chúng đủ ngốc để che đậy cho đồ khờ Kristan chứ?”

Johnny để quyển sách sang một bên để nhân viên phục vụ có thể đặt bánh mì và khoai tây chiên của cậu xuống bàn. Cậu chưa bao giờ mê mệt thể loại thần bí này. Cậu thích tiểu thuyết viễn tây và điều tra phá án hơn. Nhưng Jess cứ lái nhai mãi về tác phẩm của Tolkien¹, và để cô ấy im miệng lại, cậu đành phải chộp lấy một trong số rất nhiều ấn bản được bày trên những kệ sách trải dài khắp căn nhà của Bà. Thế nhưng, Johnny phải công nhận, quyển sách này quả thật hay tuyệt cú mèo. Cậu cảm thấy phiên bản phim chuyển thể cũng khá hay, nhưng chính những câu từ của Tolkien lại thấm đẫm vào lòng cậu ở một mức độ hoàn toàn khác.

“Alô alô? Đầu Đá nghe rõ trả lời.” Johnny cúi lên, cậu dời ánh mắt ra khỏi quyển sách và ngẩng đầu lên nhìn gương mặt đẹp đẽ của Kristan Jade Putowsky.

“Sao nữa?”

“Tớ cần cậu giúp đỡ tớ chuyện này ấy mà.”

“Không phải ở kiếp này.”

Johnny thả ánh nhìn lại vào quyển sách, nhưng bàn tay Kristan dứt khoát hạ xuống và che đi trang giấy. “Năm nỉ cậu đó?”

“Chuyện gì?”

“Cậu có thể bao che cho tớ lần này không?”

“Bao che cho cậu?”

“Ừ, cậu cần phải đi diễn tập hay luyện tập hay gì gì đó mà, đúng không?”

Johnny luôn bỏ ra từ ba đến bốn giờ đồng hồ mỗi tối cuối tuần để tập đàn vi-ô-lông. Jess đã thuê phòng nhạc gần đó để cậu có thể đi diễn tập.

“Ồ. Thì sao?”

“Nếu có ai hỏi, thì cậu chỉ cần nói tớ đã đi chơi với cậu. Cậu thường về nhà tầm khoảng chín giờ, đúng không? Tớ sẽ ở trước cửa nhà chờ cậu, chín giờ nhé?”

“Quên đi.”

“Thôi nào, Johnny. Xin cậu đấy?”

“Không.”

“Tớ cũng sẽ bao che lại cho cậu mà. Coi như tớ nợ cậu lần này. Tớ hứa đấy.”

“Tại sao?”

“Tại sao gì cơ?”

“Tại sao cậu lại cần người bao che?”

“Cậu có thể giúp đỡ tớ trong im lặng không? Tại sao cứ phải hỏi tớ một đồng thứ thế?”

“Không.”

Cô chồm qua bàn và cậu ngửi được mùi hương của cô. Mùi hương khiến cho cậu điên loạn. Cô làm cậu điên loạn.

“Johnny, thôi nào. Xin cậu đấy.”

Chắc chắn là đang hẹn hò rồi. Cậu biết một vài gã ở trường sẵn sàng từ bỏ hết tất cả để đến với cô. Dĩ nhiên là cậu không thích nhìn thấy cô ở chung với những gã đàn ông khác rồi. Gã nào cũng vậy cả. Nhưng cô hoàn toàn không có hứng thú với cậu, và nếu cậu từ chối thì chỉ tổ khiến cho cả hai càng thêm xa

cách nhau mà thôi. Chí ít thế này, chí ít cậu đồng ý, thì họ vẫn có thể là bạn. Rất quan trọng vì cả hai còn đang sống cùng một mái nhà nữa.

Cậu nhìn vào đôi mắt nâu kia và nhận ra cậu chẳng thể từ chối cô một điều gì, cậu đúng là một tên ngốc.

“Chín giờ tối. Tại góc đường. Cậu mà trễ một phút thì tự mà đi gánh chịu hậu quả.”

Kristan hoan hô và hôn lên má cậu. “Cảm ơn!”

Một nàng công chúa được cưng chiều quá thể. Đáng lí ra cậu nên ghét cô mới phải. Cô đã lớn lên trong vòng tay yêu thương và chăm sóc của cả Bầy. Nhưng cậu lại không ghét cô. Cảm xúc cậu dành cho cô chỉ có say đắm. Nhưng với cái cách ông bố Danny của cô nhìn cậu, thì chuyện này chẳng thể nào xảy ra trừ khi Johnny quyết định cậu không còn lưu luyến gì với cõi đời này nữa.

Johnny tiếp tục đọc sách và nhấm nháp phần bánh kẹp của mình, trong đầu đã đưa ra quyết định cam chịu một cuộc sống đói khát cho đến khi cậu đủ tuổi để vào đại học và tránh xa Kristan Putowsky ra.

Jess đang đeo bộ tai nghe đi kèm với điện thoại văn phòng, cô nhanh chóng ấn vào nút trả lời khi có cuộc gọi đến, ánh mắt vẫn không hề rời khỏi màn hình soạn thảo e-mail.

“Jessica nghe đây.”

“Cô muốn kể tôi nghe những chuyện đã xảy ra ban nãy hay tôi phải tự mình đoán mò đây?”

Jess rất sốc, cô nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại. “Anh đã lấy số điện thoại cá nhân của tôi bằng cách quái quỷ nào vậy?” Số điện thoại này không được công bố và chỉ có Bầy của cô biết đến sự tồn tại của nó. Những người trong tòa nhà còn không thể liên lạc với cô thông qua đường dây này, và cô cũng không trực tiếp đứng tên thanh toán cước phí. Thật ra, số điện thoại cá nhân của cô được nhiều người biết hơn cả số điện thoại nội bộ tại văn phòng. Vì vậy, cô mới thản nhiên bắt máy vào lúc chín giờ tối thế này.

“Tôi không thể trả lời câu hỏi này được,” Smitty đáp.

“Chậc, quên đi. Và đừng gọi cho tôi nữa.”

“Tôi không thể giúp cô, Jessie Ann, nếu như cô không cho tôi biết đầu đuôi sự việc.”

“Tôi đã bao giờ cần anh giúp đỡ chưa? Tôi khá chắc chắn rằng mình chưa bao giờ mở miệng nhờ vả anh. Và tôi cũng sẽ không bao giờ làm như vậy.”

Mặc dù Jessie cảm thấy vô cùng tức tối khi nghe thấy giọng nói trầm thấp, kéo dài và ngọt như mật đường của anh ta trên chiếc điện thoại nội bộ của văn phòng, cô vẫn không muốn lôi kéo Smitty vào việc này, dù cho nó có là chuyện gì đi nữa. Cương lĩnh dòng họ Smith vô cùng đơn giản. Gia đình thứ nhất. Bầy thứ hai. Những kẻ khác sau cùng. Chỉ cần bạn có chút huyết thống chung với nhà Smith, bọn họ sẽ sẵn sàng vượt đường xá xa xôi, đổ xô từ mọi tiểu bang về ra mặt giúp bạn. Cũng bởi vì lí do đó, những kẻ biến hình khác luôn có phần e dè và tránh xa người nhà Smith. Một gã Smith thì chỉ dừng ở mức nguy hiểm, nhưng cả bầy gộp chung với nhau thì bạn chết là cái chắc.

Nếu như Smitty thật sự dám đi ngược lại với tôn chỉ này và chống đối gia đình vì một kẻ ngoại tộc, Bubba Smith sẽ trút thẳng sự phẫn nộ xuống đầu anh ta. Cô không làm thế với anh được. Mọi quan hệ của Smitty và cha anh đã không mấy hòa bình rồi. Cô không nên đổ thêm dầu vào lửa nữa.

Jess dụi dụi mắt. Chờ đã. Có gì cô lại phải để tâm đến mối quan hệ giữa hai cha con tên khốn đó chứ? Cô đã mất trí rồi sao? Cô đang dần bị cuốn vào vòng xoáy của năm nào. Trở về với một quá khứ điên dại mang tên Bầy Smith.

“Tôi rất cảm kích lòng tốt của anh,” cô nói, cố gắng phân chia ranh giới rạch ròi với anh. “Nhưng tôi thật sự không cần sự giúp đỡ của anh. Mọi thứ vẫn ổn.”

Sự im lặng nối tiếp sau đó vô cùng dài, và cô đã từng nghĩ rằng có khi là do kết nối đã bị ngắt.

Cho đến khi Smitty lên tiếng một lần nữa, “Cô đang nói dối tôi Jessie Ann. Và tôi sẽ tìm hiểu lí do tại sao.”

“Vì sao anh phải làm vậy? Rất rõ ràng, vì anh cần có một sở thích - và một người bạn gái?”

“Không, bởi vì bạn bè đều sẽ quan tâm và giúp đỡ lẫn nhau. Tôi giúp cô, cô giúp tôi. Cô nghĩ thế nào cũng được, nhưng chúng ta vẫn là bạn.”

“Anh đang sống trên hành tinh nào vậy?”

“Tôi cũng không biết nữa. Nhưng nơi này đẹp lắm. Có trụ nước cứu hỏa ở khắp mọi nơi - và cả thỏ con nữa!”

Jess khịt mũi, vất vả lắm mới nhin cười nổi. Cái tên khốn này! Anh luôn có cách làm cô vui vẻ. Giống như khi anh tìm thấy cô trốn trong ống dẫn khí sau khi buổi vũ hội lửa trại ngày thứ Sáu kết thúc. Cô vốn dự định sẽ ngủ trong đó cả đêm cho đến khi mây ả dưới trướng của Sissy tỉnh táo lại. Nhưng anh đã dỗ cô ra khỏi chỗ đó bằng những câu chuyện cười hài hước, hứa sẽ tặng cô một thanh sô-cô-la Hershey khổng lồ. Và anh ta bảo đảm cô về đến nhà an toàn.

Nhiều năm sau, anh ta vẫn còn cố gắng bảo vệ cô. Sự thay đổi duy nhất chính là, cô đã không còn cần anh nữa.

“Tôi phải đi đây, Bobby Ray.” Cô mừng vì Smitty không thể nhìn thấy gương mặt cô. Nụ cười này chỉ tổ có vũ anh tiếp tục cố gắng mà thôi. “Đừng gọi cho tôi nữa. Đừng cố gắng ‘giúp’ tôi. Anh hãy tiếp tục cuộc sống của mình đi - và phải luôn hạnh phúc đấy.”

Khi anh vẫn không lên tiếng trả lời, Jess ngắt kết nối, liếc nhìn đồng hồ, và chú ý đầu vào công việc ngay lập tức.

Smitty quay trở lại chiếc xe tải theo dõi, những lời cuối cùng của Jessie cứ vang vọng mãi trong đầu anh.

Em gái anh ngồi sát rìa sàn xe, lưng dựa vào một trong hai cánh cửa đang mở. Họ nhận được một vụ làm ăn vào chiều nay, có liên quan đến vài gã doanh nhân ngoại quốc, nhưng cho đến giờ thì mọi thứ vẫn ổn thỏa. Quả thật là một công việc hoàn hảo. Rủi ro thấp, lương lậu cao.

“Nghỉ giải lao?” anh hỏi.

Sissy nhấp một ngụm cà phê và cắn một miếng bánh cà phê. “Vâng, em không hề lười biếng nhé.”

“Anh chỉ hỏi thôi mà.”

“Bởi vì cái cách anh hỏi đấy.” Sissy nhìn anh một lúc. “Anh bị gì thế?”

“Không gì cả. Tại sao?”

“Mặt anh trông lạ lắm.”

“Anh có thể hỏi em một câu không?”

“Nếu cần thiết.”

Smitty cầm lấy tách cà phê của cô và uống một ngụm. “Em có quan tâm đến hạnh phúc của anh không?”

“Không.” Sissy giật tách cà phê lại. “Và đi mà dùng uống đồ của anh ấy.”

“Được thôi.” Anh lấy tay quét lát bánh cà phê của cô, và khi cô nhào người theo hòng giật lại, anh mau chóng nhét toàn bộ góc bánh vào miệng mình.

“Đấy,” anh nói, miệng còn cố tình phun những mẩu bánh vụn vào người cô. “Anh ăn xong phần của mình rồi.”

Ghi chú:

1. Tên đầy đủ là John Ronald Reuel Tolkien (1892 - 1973), là tác giả của các tác phẩm vô cùng nổi tiếng thuộc thể loại thần bí như The Hobbit, Lord of the Rings và The Silmarillion.